

P I T E R
S V O N S O N

Zasluzena
UBISTVA

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Peter Swanson

THE KIND WORTH KILLING

Copyright © 2015 by Peter Swanson

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za moju majku, Elizabet Elis Svonson

DEO I

PRAVILA
AERODROMSKIH BAROVA

PRVO POGLAVLJE

TED

„Hej, zdravo“, rekla je.

Pogledao sam bledu šaku prekrivenu pegicama na naslonu prazne barske stolice u kafiću za poslovnu klasu na aerodromu *Hitrou*, pa sam onda pogledao lice nepoznate žene.

„Da li se poznamo?“, upitao sam. Nije mi izgledala nešto naročito poznato, ali njen američki naglasak, njena ispeglana bela košulja, njene pripijene farmerke zadenute u do kolena visoke čizme – zbog svega toga je izgledala kao jedna od groznih prijateljica moje žene.

„Ne, izvinjavam se. Samo sam se divila vašem piću. Je li mesto do vas slobodno?“ Smestila je dugo i vitko telo na kožom postavljenu stoličicu, pa je spustila tašnu na šank. „Je li to džin?“, pitala je u vezi s martinijem ispred mene.

„Hendriks“, odgovorio sam.

Mahnula je šankeru, tinejdžeru s jež frizurom i masnom bradom, pa zatražila hendriks martini s dve masline. Kada joj je piće stiglo, digla je čašu da mi nazdravi. Meni je ostao jedan gutljaj, pa sam rekao: „Za pelcovanje protiv međunarodnih letova.“

„Popiću u to ime.“

Dovršio sam piće i naručio još jedno. Ona se predstavila, a ime sam joj odmah zaboravio. I kazao sam joj kako se ja zovem – samo Ted, ne Ted Severson, makar ne još. Sedeli smo u preterano kožnom i preterano osvetljenom aerodromskom kafiću, pili piće, razmenili nekoliko rečenica, pa potvrdili da oboje čekamo isti direktni let za aerodrom *Logan* u Bostonu. Izvadila je iz tašne tanak roman u mekom povezu, pa je počela da čita. Iskoristio sam tu priliku koja mi se ukazala da je zaista osmotrim. Bila je prelepa – duga riđa kosa, oči lucidne i zelenoplave kao vode tropskih mora, a koža tako bleđa da je bila bezmalo plavkastobela kao obrano mleko. Ako jedna takva žena sedne pored tebe u baru u tvom kraju i pohvali tvoj izbor pića, pomisliš da će ti se život promeniti. Ali pravila su drugačija u aerodromskim barovima, jer tvoji drugovi u piću samo što ne odlete u suprotnom smeru od tebe. A iako je ta žena krenula za Boston, ja sam još ključao od bolesnog besa zbog situacije s mojom ženom kod kuće. Tih nedelju dana koliko sam proveo u Engleskoj nisam mogao da mislim ni o čemu drugom. Jedva da sam jeo, jedva da sam spavao.

Sa zvučnika se čulo obaveštenje u kojem su jedine razgovetne reči bile *Boston* i *odložen*. Pogledao sam tablu iznad redova osvetljenih polica sa skupom žestinom, pa video da je naš let pomeren za sat vremena.

„Vreme je za još jedno piće“, primetio sam. „Ja častim.“

„Što da ne“, odgovorila je pa sklopila knjigu i stavila je na šank pored tašne, licem nagore. *Dva lica januara*, iz pera Patriše Hajsmit.

„Kakva vam je knjiga?“

„Nije joj među najboljima.“

„Ništa gore od loše knjige i odlaganja dugog leta.“

„Šta vi čitate?“, pitala je.

„Novine. Zapravo i ne čitam knjige.“

„Pa šta radite tokom letova?“

„Pijem džin. Planiram ubistva.“

„Zanimljivo.“ Nasmejala mi se, a to je bio prvi osmeh koji sam video na njenom licu. Širok osmeh, koji izaziva bore između njene gornje usne i nosa i pokazuje njene savršene zube i tračak ružičastih desni. Zapitao sam se koliko li joj je godina. Kada je sela, pomislio sam da je negde pri sredini tridesetih, blizu mojih godina, ali zbog njenog osmeha i izbledelih pegica po hrbatu nosa izgledala je mlađe. Možda joj je dvadeset osam. Godine moje žene.

„I, naravno, radim dok letim“, dodao sam.

„Čime se bavite?“

Ispričao sam joj kraću verziju, kako finansiram i save-
tujem internet start-up kompanije. Nisam joj ispričao kako
zarađujem veći deo novca – prodajući te kompanije čim
počnu da deluju obećavajuće. I nisam joj rekao da zapravo
više ne moram ni jedan jedini dan da radim u ovom životu,
da sam jedan od onih retkih internet preduzetnika s kraja
devedesetih kojima je uspelo da se izvuku (i prodaju deonice)
neposredno pre nego što je to prslo. Te činjenice sam prikrilo
samo zato što mi nije bilo do toga da razgovaram o njima,
a ne zato što sam mislio da bi one za moju novu poznanicu
možda bile uvredljive ili da je više ne bi zanimalo da razgo-
vara sa mnom. Nikada nisam osećao poriv da se izvinjavam
zbog toga što sam zaradio dobre pare.

„A šta je s vama? Čime se vi bavite?“, zapitao sam je.

„Radim na koledžu Vinslou, kao arhivarka.“

Vinslou je ženski koledž u jednom šumovitom predgrađu
nekih tridesetak kilometara zapadno od Bostona. Pita sam
je šta to jedan arhivar zapravo radi, a ona mi je saopštila
pretpostavljam sopstvenu skraćenu verziju svog posla, kako

prikuplja i pohranjuje dokumenta koja se tiču koledža. „I živite u Vinslouu?“, pitao sam.

„Živim.“

„Venčani?“

„Nisam. Vi?“

Nije ni završila pitanje, a ja sam uočio prikriveni treptaj kada joj je pogled poleteo tražeći na mojoj levoj šaci prsten. „Nažalost, jesam“, odgovorio sam joj. „I ne, ne skidam burmu u barovima na aerodromima za slučaj da žena poput vas sedne do mene. Nikada je nisam ni nosio. Ne mogu da ih podnesem na prstima.“

„Zašto nažalost?“, upitala me je.

„Duga je to priča.“

„Let je odložen.“

„Zar vam je zaista do toga da slušate o mom prljavom životu?“

„Kako da to odbijem?“

„Biće mi potrebno još jedno piće ako ću već to da vam ispričam.“ Digao sam praznu čašu. „Vi?“

„Ne, hvala vam. Dva su mi granica.“ Zubima je smakla jednu maslinu sa čačkalice i zagrizla je. Na tren sam ugledao ružičasti vrh njenog jezika.

„Oduvek sam govorio da su dva martinija previše a tri nedovoljno.“

„To je baš duhovito. Zar to nije takođe govorio Džejms Tarber?“

„Nikad čuo za njega“, odgovorio sam cereći se, premda sam se osećao malčice postideno zbog toga što sam pokušao da podvalim čuveni citat kao sopstvenu visprenost. Šanker se iznenada stvorio ispred mene, pa sam naručio još jedno piće. Koža oko usta mi je poprimila onaj ugodan utrnuti osećaj koji se dobija od džina, pa sam znao da sam u opasnosti da

previše popijem i previše ispričam, ali – na kraju krajeva – na snazi su aerodromska pravila, pa iako moja saputnica živi svega tridesetak kilometara od mene, već sam joj zaboravio ime i znao sam kako su veoma mali izgledi da ću je ikada više videti u životu. A i prijalo mi je da razgovaram i pijem s nekim strancem. Samo to što sam naglas izgovarao reči uticalo je da mi se malčice stiša bes.

I tako sam joj ispričao priču. Ispričao sam joj kako smo moja žena i ja u braku tri godine i da živimo u Bostonu. Ispričao sam joj o sedmici u septembru provedenoj u *Kenevik inu* na južnoj obali Mejna, kako smo se zaljubili u taj kraj i kupili neki besmisleno precenjen plac na obali. Ispričao sam joj kako je moja žena, zato što ima master u nečemu što se zove Umetnost i društvena akcija, zaključila da je kvalifikovana da kodizajnira kuću skupa sa arhitektonskom firmom, pa odskora većinu vremena provodi u Keneviku, radeći s preduzimačem po imenu Bred Daget.

„A ona i Bred...“, zapitala je nakon što je zubima smakla u usta i drugu maslinu.

„Aha.“

„Jeste li sigurni?“

Pa sam joj zato ispričao još pojedinosti. Ispričao sam joj kako je Mirandi dosadio naš život u Bostonu. Tokom prve godine našeg braka potpuno se posvetila uređenju naše starinske kuće u Saut Endu. Nakon toga je našla posao sa skraćenim radnim vremenom u galeriji neke svoje prijateljice, koja se nalazila u oblasti SoVa*, ali već mi je tada bilo jasno da stvari stagniraju. Počelo je da nam ponestaje tema za razgovor na pola večere, počeli smo da odlazimo na spavanje u

* Engl.: *SoWa* (*South of Washington*) – deo Bostona poznat po galerijama i restoranima. (Prim. prev.)

različito vreme. Još važnije, izgubili smo identitete koji su nas prvobitno određivali u našem odnosu. Ja sam na početku bio bogati poslovni čovek koji ju je upoznao sa skupim vini-
ma i vodio na dobrotvorne večeri, a ona boemska umetnica koja je zakazivala putovanja na tajlandske plaže i volela da bleji po birtijama. Bio sam ja svestan toga da smo nas dvoje svoja vrsta nategnutog klišea, ali to je za nas funkcionisalo. „Kliknuli“ smo po svim pitanjima. Čak sam i uživao u tome što, premda ja sebe smatram zgodnim na neki uopšten način, mene niko neće dvaput pogledati kada sam s njom. Ona ima duge noge i velike grudi, srcoliko lice i pune usne. Kosa joj je tamnosmeđa, a uvek je farba u crno. Namerno je stilizovana tako da deluje razbarušeno, kao da samo što je ustala iz kreveta. Ten joj je besprekoran i šminka joj nije potrebna, premda nikada ne izlazi iz kuće a da nije stavila crni ajlajner. Gledao sam ljude kako postaju opsednuti njom u barovima i restoranima. Možda sam na njih projektovao svoja osećanja, ali ti njihovi pogledi upućeni ka njoj bili su gladni i praiskonski. Zato mi je bilo drago što ne živim u vremenu ili na mestu gde muškarci svakodnevno nose oružje.

Naš odlazak u Kenevik, u državi Mejn, bio je spontan, reakcija na Mirandinu žalbu da tokom godine ne provodimo dovoljno vremena nasamo. Otišli smo u trećoj nedelji septembra. Prvih nekoliko dana bilo je vedro i toplo, ali u sredu te nedelje oluja s kišom se obrušila iz Kanade, tako da smo bili zarobljeni u apartmanu. Jedino nam je preostalo da pijemo lokalno belo vino i jedemo jastoge u taverni smeštenoj u podrumu gostionice. Nakon što je oluja protutnjala, vreme je postalo sveže i suvo, svetlost sivlja, sutoni duži. Kupili smo džempere i istraživali skoro dva kilometra dugu stazu koja vodi duž litice, a počinjala je tik severno od gostionice i vodila između nabujalog Atlantika i stenovite ivice. Vazduh,

dokora bremenit vlagom i mirisom losiona za sunčanje, sada je bio bridak i slan. Oboje smo se zaljubili u Kenevik, toliko da sam ja, čim smo našli parče šipkom obraslog tla na jednoj visokoj litici na samom kraju staze, koje je bilo na prodaju, smesta nazvao broj ispisan na postavljenoj oglasnoj tabli i dao ponudu.

Godinu dana kasnije šipak je bio raskrčen, temelj iskopan, a spoljašnjost kuće od osam spavaćih soba skoro završena. Angažovali smo Breda Dagea, muževnog razvedenog čoveka guste crne kose, potkresane bradice i krivog nosa, da nam bude glavni izvođač. Dok sam ja vreme provodio u Bostonu – savetujući grupu skorašnjih diplomaca sa MIT-a* koji su izradili novi algoritam za pretraživač blogova – Miranda je sve više i više vremena provodila u Keneviku, boraveći u gostionici i nadgledajući radove na kući, opsesivno se baveći svakom bogovetnom pločicom i utičnicom.

Početkom septembra rešio sam da je iznenadim i da dođem kolima. Ostavio sam joj poruku na mobilnom kada sam izašao na I-95, severno od Bostona. U Kenevik sam stigao malo pre podneva, i otišao u gostionicu da je potražim. Kazali su mi da je izašla tog jutra i da se nije vraćala.

Odvezao sam se do placu i parkirao na šljunkom posutom prilazu, iza Bredovog F-150. Mirandin mini kuper, boje plave kao crvendaćevo jaje, takođe je bio tu. Nisam bio na placu nekoliko nedelja, pa mi je bilo drago da vidim napredak u radovima. Izgledalo je da su svi prozori postavljeni i da su stigle sve ploče od plavog kamena koje sam odabrao za staze u vrtu. Otišao sam do zadnjeg dela kuće, gde je svaka spavaća soba na spratu imala svoj balkon, a zastakljena veranda duž prizemlja vodila pravo do jedne ogromne nenatkrivene

* MIT – Masačusetski institut tehnologije. (Prim. prev.)

terase. Ispred terase je bila iskopana pravougaona rupa za bazen. Penjući se uz kameno stepenište koje je vodilo do nenatkrivene terase, kroz visoke kuhinjske prozore okrenute ka okeanu ugledao sam Breda i Mirandu. Taman što sam krenuo da pokucam na prozor kako bih im stavio do znanja da sam tu, kada me je nešto navelo da zastanem. Oboje su se naslanjali na tek nameštene kuhinjske pultove od kvarca i oboje su gledali kroz prozor kroz koji je pucao vidik prema Kenevičkoj uvali. Bred je pušio cigaretu i gledao sam ga kako otresa pepeo u šolju za kafu koju je držao u drugoj ruci.

Ali zastao sam zbog Mirande. Bilo je nečega u njenom držanju, u tome kako se naslanjala na pult, nagnuta prema Bredovim širokim ramenima. Delovala je potpuno opušteno. Posmatrao sam je kako nehajno diže ruku dok Bred namešta zapaljenu cigaretu između njenih prstiju. Snažno je povukla dim, pa mu je vratila cigaretu. Nisu se gledali tokom toga, a meni je tada bilo jasno da njih dvoje ne samo da spavaju zajedno već i da su verovatno zaljubljeni jedno u drugo.

Umesto da osetim bes ili zatečenost, moje prvo osećanje bila je panika da će me primetiti na verandi, kako ih uhodim u intimnom trenutku. Vratio sam se prema glavnom ulazu, prešao verandu, pa otvorio staklena vrata i viknuo „Zdravo“, u kuću punu odjeka.

„Ovamo“, doviknula mi je Miranda u odgovor, pa sam ušao u kuhinju.

Malo su se pomerili jedno od drugoga, ali ne preterano. Bred je gasio cigaretu u šolji za kafu. „Tedi, baš si me iznenadio“, rekla mi je Miranda. Jedino me je ona tako zvala i bilo je to ime od milja koje je počelo kao šala, pošto mi nije ni najmanje odgovaralo.

„Hej, Tede“, javio mi se Bred. „Kako ti se čini ovo što je do sada urađeno?“

Miranda je obišla pult i poljubila me u ugaio usana. Mirisala je na svoj skupi šampon i marlboro.

„Izgleda lepo. Vidim da je stigao moj kamen za popločavanje.“

Miranda se zasmejala. „Pustili smo ga da izabere jednu stvar, a njemu je samo do toga i stalo.“

I Bred je obišao pult, pa se rukovao sa mnom. Šaka mu je bila velika i čvornovata, a dlan topao i suv. „Hoćeš sveobuhvatan obilazak?“

Dok su me Bred i Miranda vodili po kući, Bred je pričao o materijalima upotrebljenim pri izgradnji, a Miranda mi je govorila šta će gde ići od nameštaja, pa sam ja počeo da dovodim u pitanje ono što sam video. Ni jedno ni drugo nije bilo nešto naročito nervozno zbog mene. Možda su samo postali bliski prijatelji, od one sorte koja stoji rame uz rame i deli cigarete. Miranda zna da bude sva taktilna, da se hvata podruku s prijateljicama i da naše muške prijatelje ljubi u znak pozdrava i rastanka. Sinulo mi je da postoji mogućnost da sam paranoičan.

Nakon obilaska kuće, Miranda i ja smo se odvezli u *Kenevik in*, pa smo ručali u *Liveri taverni*. Oboje smo naručili tople sendviče s morskom ribom, a ja sam popio dva skoča sa sodom.

„Je li te Bred opet navukao na pušenje?“, pitao sam je, želeći da je ulovim u laži i da vidim kako će se poneti.

„Molim?“, rekla mi je mršteći se.

„Malčice si se osećala na dim. U kući.“

„Možda sam povukla dim ili dva. Tedi, nisam opet propušila.“

„Svejedno mi je. Samo sam radoznao.“

„Veruješ li da je kuća skoro završena?“ Pitala me je umaćući pomfrit u moju lokvicu kečapa.

Neko vreme smo pričali o kući, a ja sam počeo da sve više i više sumnjam u ono što sam video. Nije se ponašala kao da je grize savest.

„Hoćeš li da ostaneš za vikend?“, pitala je.

„Ne, samo sam hteo da dođem i da se pozdravim. Noćas imam zakazanu večeru s Markom Lafransom.“

„Otkazi je i ostani ovde. Trebalo bi da sutra bude prelepo vreme.“

„Mark je doleteo samo zbog ovog sastanka. A ja moram da pripremim neke obračune.“

Prvobitno sam nameravao da ostanem u Mejnu tog popodneva, nadajući se da će Miranda pristati na dugu dremku u njenoj hotelskoj sobi. Ali kada sam video nju i Breda kako samo što se ne maze u veoma skupoj kuhinji koju ja plaćam – predomislio sam se. Razradio sam novi plan. Nakon ručka sam odveo Mirandu nazad do placa da bi uzela svoja kola. A onda, umesto da vozim pravo do I-95, izašao sam na Rutu 1 i krenuo na jug ka Kiteriju i nizu tamošnjih outlet radnji dugom nepun kilometar. Parkirao sam ispred prvog *Kiteri trejding posta*, prodavaca opreme za kampovanje, lov i ribolov, pored kojih sam često prolazio ali nikada u njih ulazio. U roku od petnaest minuta potrošio sam skoro pet stotina dolara na vodootporne kamuflažne pantalone, sivu kišnu kabanicu s kapuljačom, prevelike pilotske naočari i skup dvogled. Sve sam to odneo do javnog toaleta preko puta outleta *Krejt end berel*, pa sam se presvukao u svoju novu spremu. Navukavši kapuljaču i stavivši pilotske naočare, osećao sam se neprepoznatljivo. Makar izdaleka. Seo sam u auto i opet krenuo na sever, pa se parkirao na javnom parkingu blizu Kenevičke uvale, nekako uspevši da uguram moj kvatro između dva kamioneta. Znao sam da nema nikakvog razloga da Miranda ili Bred dođu baš na ovaj parking, ali

takođe nije bilo nikakvog razloga da ostavim kola tako da budu lako uočljiva.

Vetar je stao, ali nebo je bilo potmulo i jednolično sivo, a topla sipkava kiša počela je da promiče. Pošao sam preko vlažne peščane plaže, pa se popeo preko obrušenog stenja i škriļjca koji su vodili do početka one staze što se protezala duž litice. Kretao sam se pažljivo, netremice gledajući popločanu stazu – mokru od kiše i ponegde izdignutu od korenja – umešto dramatičan prizor Atlantika koji se pružio sa moje desne strane. Neki popločani delovi te staze za šetnju u potpunosti su se odronili, a jedan izbledeli znak upozoravao je šetače na njene opasnosti. Upravo zbog toga na toj stazi nikada nema mnogo šetača, a tog popodneva video sam samo još jednu osobu – neku tinejdžerku u dresu *Bruinsa*, koja je mirisala kao da je upravo popušila džoint. Mismoišli smo se bez reči, i ne pogledavši jedno drugo.

Pri kraju staze hodao sam vrhom trošnog betonskog zida koji je označavao među sa imanjem koje je pripadalo jednoj kamenoj kolibi, poslednjoj kući pre pola kilometra netaknute zemlje koja se završavala našim placem. Staza se onda spuštala do nivoa mora, prelazila jednu kratku i stenovitu plažu zasutu izanđalim bovama i morskom travom, pa nastavljala uz strmu padinu, vijugajući između nekih iskrivljenih smreka. Kiša se pojačala, pa sam zato skinuo mokre naočari za sunce. Izgledi da će Miranda ili Bred biti van kuće bili su veoma slabi, a ja sam planirao da stanem tik pre raščišćenog dela placa i da se zavučem u gusto i izdržljivo šiblje što je raslo duž nižeg dela litice. Ako neko od njih dvoje pogleda i primeti me kako držim dvogled, pretpostaviće da posmatram ptice. Ako mi priđu, moći ću brzo da se povučem na stazu.

Kada sam ugledao kuću kako se nadnosi nad razrovanom zemljom, pogodilo me je – i to ne prvi put – koliko je zadnja

strana kuće, strana okrenuta okeanu, stilski suprotstavljena strani okrenutoj putu. Prednja strana kuće ima kamenu fasadu, šačicu malih prozora i ogromna dvokrilna vrata od tamnog drveta, s preterano naglašenim lukovima iznad njih. Zadnji deo kuće je pokriven drvenom fasadom bež boje, a svi ti istovetni prozori i istovetni balkoni činili su da izgleda kao nekakav hotel osrednje veličine. „Imam mnogo prijatelja“, kazala mi je Miranda kada sam je pitao šta će nam sedam gostinskih soba u kući. A onda me je pogledala kao da sam je pitao zašto nam je baš nužno da u kuću uvedemo vodu.

Našao sam dobro mesto za osmatranje ispod jedne smrče, koja je bila sva izuvijana i uvrnuta kao da je bonsai. Legao sam potrbuške na mokro tle i počeo da podešavam dvogled sve dok mi kuća nije ušla u fokus. Bio sam pedesetak metara daleko i s lakoćom sam video kroz prozore. Preleteo sam pogledom duž prizemlja, ali nisam uočio nikakvo kretanje, a onda sam postepeno prešao na sprat. Ništa. Na tren sam spustio dvogled kako bih golim očima odmerio kuću, priželjkujući da mogu da vidim prilaz s puta. Bilo bi lako moguće da u kući zapravo nema nikoga, iako je Dagetov kamionet i dalje bio tamo kada sam dovezao Mirandu.

Pre nekoliko godina, pošao sam na pecanje s jednim kolegom, takođe internet investitorom, koji je najbolji ribolovac na otvorenom moru kojeg sam u životu poznao. Taj je znao da pogleda površinu okeana i da tačno odredi gde je riba. Ispričao mi je da je caka u tome što ne fokusira pogled, već odjednom upija sve što mu je u vidnom polju, pa tako hvata treptaje pokreta, treperenje u vodi. Pokušao sam tada da to izvedem, ali jedino sam uspeo da zaradim potmulu glavobolju. I tako, nakon što sam završio s preletom pomoću dvogleda, rešio sam da istu tu staru caku primenim na svojoj kući. Pustio sam da mi se sve nekako zamagli pred

očima, čekajući da pokret sam privuče pogled na sebe i već nakon manje od minut besciljnog zurenja u kuću primetio sam kroz visoki prozor prostorije koja bi trebalo da bude dnevna soba na severnoj ivici kuće nekakav pokret. Digao sam dvogled i fokusirao ga na prozor; Bred i Miranda samo što su ušli. Video sam ih prilično jasno, pošto je sunce lagano tonulo pa je svetlost padala na prozor pod dobrim uglom, tako da nije stvarala nikakav odsjaj. Gledao sam Breda kako prilazi priručnom stolu koji su namestili stolari. Uzeo je u ruke neko parče drveta koje je izgledalo kao kao deo kalupa za ukrase na tavanici, pa ga je pružio mojoj ženi da ga vidi. Prešao je vrhom prsta niz jedan žleb, a ona je uradila to isto. Usne su mu se pomerale, a Miranda je klimala slušajući ga, šta god da je govorio.

Na jedan tren sam se osetio besmisleno, kao paranoični suprug koji je navukao kamuflažno odelo i uhodi svoju ženu i njenog preduzimača, ali nakon što je Bred spustio kalup, gledao sam kako mu Miranda pada u naručje, diže glavu i ljubi ga u usta. On je spustio jednu krupnu šaku i pribio njene kukove uz svoje, a drugom ju je zgrabio za raščupanu kosu. Rekao sam sebi da prestanem da gledam, ali nekako nisam mogao. Gledao sam najmanje deset minuta, gledao kako Bred presavija moju ženu preko stola, zadiže joj tamnoljubičastu suknju, skida joj bele gaćice i ulazi u nju otpozadi. Gledao sam kako se Miranda strateški namešta duž stola, jednom rukom se hvatajući za ivicu a drugu spuštajući između nogu kako bi ga navodila. Očito su ovo radili i ranije.

Povukao sam se unazad i pridigao u sedeći položaj. Kada sam se vratio na stazu, strgnuo sam kapuljaču s glave i povratio ručak u jednu mrku baru, koja se mreškala od vetra.

„A kada se to desilo?“, pitala me je moja saputnica nakon što sam joj ispričao svoju priču.

„Pre malo više od nedelju dana.“

Ona je trepnula i ugrizla se za donju usnu. Kapci su joj bili bleđi kao papirne maramice.

„I šta ćete da uradite u vezi s tim?“, pitala je.

Upravo to pitanje sam čitave nedelje postavljao samome sebi. „Najradije bih je ubio.“ Nasmešio sam se usnama utrnulim od džina i pokušao da joj malčice namignem, kako bih joj pružio priliku da mi ne poveruje, ali izraz lica joj je i dalje bio smrtno ozbiljan. Izvila je svetloriđe obrve.

„Mislim da bi trebalo“, odgovorila je, a ja sam čekao nekakav nagoveštaj da se šali, ali ništa nije usledilo. Gledala me je netremice. Uzvratajući joj pogled, shvatio sam da je još lepša nego što mi se isprva činilo. Bila je to neka neopipljiva lepota, bezvremena, kao da je ona model na nekoj renesansnoj slici. Tako drugačija od moje žene, koja izgleda kao da joj je mesto na naslovnici jeftinog romana iz pedesetih. Taman što sam hteo da joj napokon odgovorim, kada je ona naherila glavu kako bi oslušnula nerazgovetni razglas. Upravo su objavili da počinje ukrcavanje za naš let.

DRUGO POGLAVLJE

LILI

Leta kada sam napunila četrnaest godina, moja majka je pozvala jednog slikara po imenu Čet da boravi kod nas. Ne sećam se kako se prezivao; zapravo, mislim da nikada nisam ni znala. Došao je i živio u malom stanu iznad studija moje majke. Nosio je naočari s debelim staklima u tamnom okviru, čupava brada mu je stalno bila isprskana bojom i osećao se na prezrelo voće. Sećam se kako mu je pogled sevnio ka mojim grudima kada smo se upoznali. To leto je već bilo vrelo, pa sam ja nosila farmerke odsečenih nogavica i top. Grudi mi nisu bile ništa veće od plika koji ostaje nakon ujeda komarca, ali on je svejedno bacio pogled.

„Zdravo, Lili“, kazao mi je. „Zovi me čika Čet.“

„Zašto? Jesi li ti moj čika?“

Pustio mi je ruku i zasmejao se, isprekidano kao zvuk motora kada crkava. „Hej, tvoji roditelji se prema meni ponašaju tako da se već osećam kao da sam član porodice. Čoveče, čitavo leto za slikanje. Neverovatno.“

Otišla sam bez reči.

On tog leta nije bio jedini gost u kući. Zapravo, u *Monkovoj kući* nikada nije boravio samo jedan gost, naročito ne leti, kada moji roditelji nisu morali da predaju, pa su mogli da se fokusiraju na ono što su zaista voleli da rade – pijančenje i švalerisanje. Ne kažem to da bi sad ispalo kako mi je detinjstvo bilo tragično. Kažem to jer je istina. I tog leta, Četovog leta, smenjivale su se raznorazne prišipetlje, postdiplomci, bivši i sadašnji ljubavnici – svi su oni dolazili i odlazili kao moljci primamljeni treperavom svetiljkom na tremu. A to su bili samo gosti koji su boravili kod nas. Moji roditelji, kao i uvek, priređivali su beskrajne zabave – znala sam da kroz zidove svoje sobe slušam huk i riku tih zabava. Bile su to dobro poznate simfonije, koje su počinjale prolamanjem smeha, disonantnim džezom i lupanjem komarnika na ulaznim vratima, a okončavale se u poznim jutarnjim časovima drekom, ponekad jecanjem, i uvek treskanjem vrata spavaće sobe.

Čet je bio nezatno drugačija sorta čoveka od uobičajenih gostiju u našoj kući. Moja majka ga je pominjala kao umetničkog autsajdera, što je valjda trebalo da znači kako on nije povezan s njenim koledžom, ni kao student ni kao gostujući umetnik. Sećam se da ga je moj otac nazvao „beskućni degenerik kojeg je tvoja majka primila u kuću preko leta. Izbegavaj ga, Lili, pošto mislim da je leprozan. A Bog sveti zna čega sve ima u onoj bradi.“ Mislim da to nije bio iskreno upućen savet mog oca – majka je bila u blizini, pa je govorio kako bi ga ona čula – ali ispostavilo se da su te reči bile proročke.

Čitav život sam provela u *Monkovoj kući*, što je bilo ime koje je moj otac nadenuo ogromnom i trulom sto godina matorom viktorskom zamku jedno sat vremena puta od grada Njujorka, smeštenom duboko u šumama Konektikata. Dejvid Kintner – moj otac – bio je engleski romanopisac koji

je većinu para u životu zaradio od ekranizacije svoje prve i najuspešnije knjige, seksualne farse smeštene u internet koja je kasnih šezdesetih nakratko izazvala senzaciju. Došao je u Ameriku kao gostujući pisac na Univerzitetu Šepog, pa je ostao kao pridruženi kada je upoznao Šeron Henderson, svoju majku, apstraktnu ekspresionistkinju sa doživotnim nameštenjem na katedri za likovnu umetnost. Njih dvoje su zajedno kupili *Monkovu kuću*. Kada su je kupili, godine kada sam ja bila začeta, nije imala ime, ali je moj otac – koji je potrebu za šest spavaćih soba obrazložio planovima da ih napuni kreativnim i inteligentnim (i mladim i ženskim) gostima – hteo da joj da ime po kući u kojoj su živeli Virdžinija i Lenard Vulf. To je takođe bila referenca na Telonijusa Monka, omiljenog muzičara mog oca.

Monkova kuća je po mnogo čemu bila osobena, uključujući i neke solarne ploče koje se nisu koristile, već su bile obrađene bršljanom, prostoriju za prikazivanje filmova sa starim projektorom, vinski podrum sa zemljanim podom i jedan mali bazen bubrežastog oblika, smešten u zadnjem dvorištu, koji se veoma retko čistio. Tokom godina preobratio se u muljavu baru, dna i stranica prekrivenih algama, površine stalno zastrte slojem trulog lišća, a nekorišćenih filtera začepljenih podnadulim leševima miševa i veverica. Početkom baš tog leta, pokušala sam da sama očistim dopola napunjen bazen tako što sam skinula s njega ceradu koja se crnela od buđi, pa onda našla neku mrežu za lov na leptire, koja mi je poslužila za skupljanje lišća. Onda sam napunila bazen služeći se crevom čitavog jednog sparnog junskog dana. Zamolila sam roditelje, oboje ponaosob, da u sledećoj kupovini kupe hemikalije za bazen. Odgovor moje majke: „Neću da moja draga ćerka čitavog leta pliva u gomili hemije.“ Moj otac je obećao da će otići do radnje samo zarad toga, ali sećanje na

to obećanje je preda mnogom bledele u njegovom pogledu i pre nego što smo završili razgovor.

Svejedno sam plivala u bazenu, prve polovine leta, govoreći da makar ja to moram. Voda je pozelenela, dno i stranice postali klizavi od algi. Pretvarala sam se da je bazen zapravo bara duboko u šumi, jedno posebno mesto za koje samo ja znam, a da su mi prijatelji kornjače, ribe i vilin-konjici. Plivala sam u suton, kada su cvrčci najснаžnije svirali, skoro potpuno prigušujući zvuke zabava koje su počinjale na verandi ispred kuće zaštićenoj mrežama protiv komaraca. Četa sam prvi put primetila za vreme jednog od tih večernjih plivanja, kako me gleda s ruba šume. „Kakva je voda?“, pitao me je kada je shvatio da sam ga primetila.

„U redu je“, odgovorila sam.

„Nisam ni znao da je ovde bazen.“ Izašao je iz šume i kročio na preostalu dnevnu svetlost. Nosio je beli kombinezon isprskan bojom. Srknuo je pivo, a pena mu se zalepila za bradu.

„Ne koristi ga niko osim mene. Moji roditelji ne vole da plivaju.“ Otplivala sam u najdublji deo, srećna što je voda zelena i mutna pa on ne može da me vidi u kupaćem.

„Možda ću nekom prilikom da zaplavam. Da li bi to tebi smetalo?“

„Meni je svejedno. Radi šta hoćeš.“

Iskapio je pivo u jednom dugom cugu, a flaša je plopnula kada ju je odmakao od usana. „Čoveče, zapravo bih baš voleo da naslikam ovaj bazen. A možda bi me ti pustila da naslikam tebe u njemu. Da li bi me pustila?“

„Ne znam“, kazala sam. „Kako to misiš?“

Zasmejao se. „Upravo ovako, ti u bazenu, na svetlosti. Voleo bih da naslikam sliku. Uglavnom radim apstraktno, ali zbog ovoga...“ Začutao je, česući se po unutrašnjoj strani

bedra. Nakon kraće pauze, upitao me je: „Jesi li ti svesna koliko si prokletu prelepa?“

„Ne.“

„Jesi. Ti si prelepa devojka. Ne bi trebalo da ti to govorim, zato što si mlada, ali ja sam slikar, pa je to onda u redu. Ja razumem lepotu, ili se makar pretvaram da je razumem.“ Zasmejao se. „Hoćeš li da razmisliš o tome?“

„Ne znam koliko ću još plivati. Voda je malo prljava.“

„Dobro.“ Zagledao se u šumu iza mene, lagano klimajući glavom. „Treba mi još jedno pivo. Da donesem tebi nešto?“ Sada je držao praznu bocu naopako uz svoj bok, tako da je pivo kapalo po nepokošenoj travi. „Doneću ti pivo, ako hoćeš.“

„Ne pijem pivo. Imam samo trinaest godina.“

„Dobro“, odgovorio je i ostao još neko vreme da me gleda, čekajući da vidi hoću li izaći iz vode. Usta su mu bila malo otvorena i opet se počeo po unutrašnjoj strani butine. Ja nisam mrdala iz bazena, već sam se održavala na površini i okrenula tako da ga ne gledam.

„Ofelija“, kazao je, skoro sebi u bradu. A onda: „Dobro. Još jedno pivo.“

Izašla sam iz bazena kada je otišao, znajući da sam za to leto završila s plivanjem i mrzeći Četa zato što je upropastio moju tajnu baru. Umotala sam se u veliki peškir za plažu koji sam donela do bazena, pa sam protrčala kroz kuću prema kupatilu najbližem mojoj sobi na spratu. Grudi su me bolele, kao da je bes u meni bio nekakav balon koji se lagano nadima, ali nikako da prsne. U kupatilu je bila uključena drndava ventilacija i pušten tuš, a ja sam vrištala bez prekida, služeći se najpogonijim izrazima koje sam znala. Vrištala sam jer sam bila ljuta, ali vrištala sam i da ne bih plakala. Nije mi upalilo. Sela sam na pločice i plakala dok me grlo nije zabolelo. Razmišljala sam o Četu – o tome kako me je jezivo gledao – ali

takođe sam razmišljala o svojim roditeljima. Zašto su našu kuću napunili strancima? Zašto poznaju samo seksualne manijake? Kada sam se istuširala, otišla sam u svoju sobu i pogledala se onako naga u velikom ogledalu na unutrašnjoj strani vrata mog plakara. Jedno od mojih najranijih sećanja bilo je sećanje na moje roditelje kako rade one stvari na velikom peškiru za plažu, prostrtom po dinama, za vreme nekog odmora provedenog na moru. Bila sam na korak od njih i kopala po pesku plastičnom lopaticom. Sećam se da mi je bočica sa cuclom bila puna mlakog soka od jabuke.

Okrenula sam se da sa svih strana osmotrim svoje telo, gadeći se zbog žbuna riđe dlake koji mi je nicao među nogama. Makar su mi grudi bile jedva primetne, za razliku od moje drugarice Đine, koja je živela niz ulicu. Zabacila sam ramena i grudi su mi se potpuno izravnale. Ako bih spustila šaku preko međunožja, izgledala bih kao da mi je još deset godina. Žgoljava, riđokosa i s pegicama po rukama i u dnu vrata.

Obukla sam farmerke i duksericu, iako je noć još bila sparna i vrela, pa sam se spustila u prizemlje da bih napravila sendvič s puterom od kikirikija.

Prestala sam da plivam u bazenu. Ne znam je li Čet nastavio da me tamo traži. Ponekad bih ga videla na vrhu stepeništa koje je vodilo do apartmana iznad studija moje majke, kako puši cigaretu i zuri prema kući. A povremeno je bio i u našoj kuhinji i razgovarao s mojom majkom, obično o umetnosti. Pogled bi mu pao na mene, pa skliznuo u stranu, pa bi me opet našao.

Moj otac je tog leta otišao na jedno tri nedelje. To se dogodilo neposredno nakon što su nam u poseti bili neki njegovi engleski prijatelji, uključujući i mladu pesnikinju po

imenu Rouz. Upoznao nas je s rečima: „Rouz, ovo je Lili. Lili, ovo je Rouz. Nemojte se nadmetati. Obe ste prelepi cvetovi.“ Rouz, mršava i s velikim grudima, mirisala je na cigarete s karanfilićem i kada se rukovala sa mnom, zurila mi je u teme. Brinula sam se da će nakon što moj otac nestane Čet češće dolaziti u kuću. Umesto toga, pojavio se neki drugi čovek, s ruskim imenom. Dopao mi se, ali samo zato što je imao prelepog kratkodlakog mešanca koji se zvao Gorki. Mi u kući nismo imali životinje otkako je Bes, moja mačka, umrla pre tri meseca. Pošto se Rus pojavio, Čet se na neko vreme izgubio iz vidokruga, a ja sam počela da se osećam bezbedno. A onda je Čet jedne subote, kasno noću, došao u moju spavaću sobu.

Znala sam da je to bila subota, jer je to bila noć kada je trebalo da se održi *važna* zabava, o kojoj je moja majka pričala duže od nedelju dana. „Lili, draga, okupaj se u subotu, zbog zabave.“ „Lili, pomoći ćeš majci da napravi pitu od spanaća za našu zabavu, zar ne? Pustiću te da deliš parčad onako kako ti voliš.“ Bilo je vrlo čudno što joj je toliko stalo do baš te noći. Ona je stalno priređivala zabave, ali obično s predavačima i studentima s koledža. Za ovu zabavu trebalo je da dođu ljudi iz Njujorka kako bi upoznali Rusa. Moj otac je još bio na putu, a moja majka je bila nervozna, toliko da joj je kratka kosa štrčala s potiljka jer je stalno prolazila prstima kroz nju. Većim delom te subote držala sam se podalje od kuće, šetajući se kroz jedan borov šumarak do mog omiljenog mesta, livade omeđene kamenim zidovima koja se graničila s davno napuštenom farmom. Gađala sam granje kamenicama sve dok me ruke nisu zbolele, pa sam se malo izvalila na mekanu travu blizu vrbe. Sanjarila sam o svojoj drugoj porodici, izmaštanoj porodici s dosadnim roditeljima, sedmoro braće i sestara, četiri dečaka i tri devojčice. Dan je

bio vreo. Osećala sam na gornjoj usni slankasti ukus znojna dok sam tamo ležala i gledala kako se na nebu skupljaju mrki i nabrekli oblaci. Kada sam začula prve zvuke potmule grmljavine, ustala sam, otresla travu s nogu i vratila se kući.

Olujna kiša je jedan tmurni sat tukla po *Monkovoju kući*. Moja majka je pila džin i vadila stvari iz rerne, govoreći Rusu koliko je oluja savršena – kako ne bi mogla ni da sanja o boljoj muzičkoj podlozi za svoju zabavu – iako mi je bilo očigledno da je uznemirena. Kada su gosti počeli da pristizu, nebo se opet plavilo, a jedini pokazatelji minule oluje bili su čist vazduh i lagano kapljanje iz zapušenih oluka. Poslužila sam predjelo ljudima koje u životu nisam videla, pa sam se iskrala do svoje sobe i ponela dva hladna peciva od lisnatog testa za večeru.

Jela sam u sobi, pa sam pokušala da čitam. Uzela sam jednu knjigu u mekom pozivu sa hrpe knjiga koja je mojoj majci stajala pored uzglavlja. Knjiga se zvala *Kobna veza*, a napisala ju je Džozefin Hart. Čula sam je kako priča da joj se knjiga ne dopada, kako je to smeće preruseno u književnost. To me je nagnalo da poželim da je pročitam, ali ni meni se nije dopala. U njoj se radilo o jednom Englezu, kao što je moj otac, koji ima seksualne odnose sa sinovljevom devojkom. Bilo mi je mrsko sve u toj knjizi. Digla sam ruke od nje i uzela jednu *Nensi Dru* sa svoje police. Bila je to desetka: *Šifra za Larkspur Lejn*. Znala sam da sam prestara da bih čitala *Nensi Dru*, ali to mi je oduvek bila daleko najdraža knjiga. Zaspala sam čitajući je.

Probudio me je zvuk otvaranja vrata moje sobe. Svetlost je sinula iz hodnika i čula sam glasnu rok muziku kako dopire iz prizemlja. Ležala sam sklupčana na boku, pokrivena jednim čaršavom, navučeni do pojasa, licem okrenuta vratima. Malčice sam otvorila oči i ugledala Četa kako stoji u dovratku.

Svetlo je dopiralo iza njega, ali bio je lako prepoznatljiv zbog brade i tamnog okvira naočara, čija se ivica videla na žutoj svetlosti iz hodnika. Malčice se klatio, kao kada se drvo njiše na jakom vetru. Nisam se mrdala, nadajući se da će otići. Možda nije mene tražio, iako sam znala da jeste. Pomislila sam da zavrištim ili da pokušam da pobegnem iz sobe, ali kroz kuću su se postojano prolamali bas i bubanj, pa sam mislila da me niko neće čuti. A onda bi me Čet sigurno ubio. I zato sam zatvorila oči, nadajući se da će on da ode, pa sam sklopljenih očiju čula kako on ulazi u moju sobu i zatvara vrata za sobom.

Rešila sam da ne otvaram oči i da se pretvaram da spavam. Srce mi je ludački lupalo, ali disala sam ravnomerno. Udisala sam kroz nos a izdisala na usta.

Osluškivala sam kako Čet prilazi za nekoliko koraka. Znala sam da se nadvija tačno iznad mene. Čula sam mu dah, promukao i vlažan, i osećala sam njegov miris. Voćni, memljivi miris, izmešan s mirisima cigareta i alkohola.

„Lili“, izustio je glasnim šapatom.

Nisam se mrdala.

Nagnuo se bliže. Ponovio je moje ime, ovoga puta malo tiše.

Pretvarala sam se da sam u dubokom snu i da ništa ne čujem. Primakla sam kolena malo bliže telu, pomerajući se kako sam mislila da bi se pomerao neko ko spava. Znala sam šta on traži u mojoj sobi i znala sam šta on hoće. Hoće da ima odnos sa mnom. Ali mislila sam da je to nešto što on može da izvede samo ako sam budna, pa sam zato planirala da nastavim da spavam šta god on uradio.

Čula sam kako mu kolena škripe i farmerke šuščaju, a onda sam osetila kiselkasti, pivski smrad njegovog daha. Čučnuo je pored mene. Pesma odozdo – i zaglušujući bas – prestala je, ali je krenula neka druga, koja je zvučala isto.

Čula sam zvuk rajsferšlusa kako se lagano otvara, jedan po jedan gotovo nečujni metalni kliktaj, a onda sam čula nekakav ritmični zvuk, kao da se šakom brzo prelazi napred-nazad po džemperu. Moj plan radi. Zvuk je postajao sve brži i glasniji, a on je još nekoliko puta promuklim šapatom ponovio moje ime. Mislila sam da me neće dodirnuti, ali onda sam osetila kako se vazduh malčice pokreće iznad mojih grudi, a onda osetila i prst kako vrhom prelazi preko tkanine moje pidžame koja mi se zategla preko grudi. U sobi je bilo toplo, ali sam se sva naježila. Naterala sam sebe da ne otvaram oči. Čet mi je pritisnuo grudi prstima, štipajući me ostrim noktima, a onda ispustio nekakav zvuk negde između stenjanja i oštrog uzdaha, pa je sklonio šaku s moje bradavice. Slušala sam kako zatvara rajsferšlus i tiho izlazi iz sobe. Pri izlasku je tresnuo u dovrtak, pa je zatvorio vrata za sobom i ne pokušavajući da bude tih.

Ostala sam tako sklupčana još minut, a onda sam ustala, dohvatila stolicu koja je stajala pored mog radnog stola i pokušala da je zabijem ispod kvake na vratima. Tako nešto bi Nensi Dru izvela. Stolica nije baš odgovarala toj nameni – bila je malo prekratka – ali bolje išta nego ništa. Ako se Čet bude vratio, makar će mu biti teže da otvori vrata, a stolica će se preturiti i zatandrati.

Mislila sam da te noći više neću spavati, ali ipak sam zaspala i kada je jutro granulo, ležala sam u krevetu razmišljajući o tome šta da radim.

Najgori strah mi je bio da će mi majka, ako joj ispričam šta se dogodilo, kazati da moram da imam odnos sa Četom. Ili da će se naljutiti zbog toga što sam ga pustila u sobu, ili što sam ga pustila da me gleda u bazenu. Znala sam da je to stvar koju moram sama da rešim.

I znala sam kako ću.

TREĆE POGLAVLJE

TED

Skoro je ponoć kada stajem na ulazno stepenište predratne kuće okrenute zalivu, čiji sam vlasnik skupa s Mirandom, a crvena svetla taksija odmiču niz ulicu i ja pokušavam da se setim gde sam stavio ključeve kuće kada sam pre nedelju dana otišao za London.

Taman što sam krenuo da odrešim prednji džep mog kofera s točkicama kada su se ulazna vrata otvorila. Miranda je zevala. Nosila je kratku spavaćicu i vunene čarape. „Kako je bilo u Londonu?“, pitala me je poljubivši me u usta. Dah joj je bio malčice kiselkast i pretpostavljao sam da je zaspala ispred televizora.

„Vlažno.“

„Unosno?“

„Da, vlažno i unosno.“ Zatvorio sam vrata za sobom i spustio prtljag na drveni pod. U kući se osećao miris naručene tajlandske hrane. „Iznenaden sam što si ovde“, kazao sam joj. „Mislio sam da ćeš biti u Mejnu.“

„Tedi, htela sam da te *vidim*. Prošlo je čitavih nedelju dana. Jesi li pijan?“

„Let je bio odložen, pa sam popio nekoliko martinija. Da li vonjam?“

„Da. Operi zube i dođi u krevet. Iznurena sam.“

Gledao sam Mirandu kako se penje uz strmo stepenište koje je vodilo ka našoj spavaćoj sobi na spratu, gledao mišiće njenih vitkih bedara kako se napinju i opuštaju, gledao kako joj se spavaćica njiše prateći njihanje njenih bokova, a onda sam pomislio na Breda Dagea kako je presavija preko pri-ručnog stola, zadiže joj suknju...

Sišao sam u podrum, gde su nam bile smeštene kuhinja i trpezarija. U frižideru sam našao karton crvenog karija s račićima, pa sam ga pojeo hladnog sedeći za našim kuhinjskim ostrvom.

Glava je počela da me boli i bio sam žedan. Shvatio sam da me je, iako nisam zaspao u međuvremenu, već uhvatio mamurluk od silnog džina koji sam popio najpre u baru na aerodromu, a onda i tokom leta.

Ridokosa iz bara takođe je bila smeštena u poslovnoj klasi, preko puta mene i jedan red pozadi. Nakon što smo se ukrkali u avion, nastavili smo da razgovaramo između sedišta, iako smo privremeno batalili razgovor o neverstvu moje žene. Jedna starica koja je sedela na sedištu do prozora pored mene primetila je da razgovaramo, pa me je upitala: „Da li biste vi i vaša supruga možda hteli da sedite zajedno?“

„Hvala vam“, odgovorio sam joj. „Baš bismo voleli.“

Kada se namestila u novo sedišta i kada sam ja naručio džin i tonik, opet sam je pitao kako se zove.

„Lili“, rekla mi je.

„Lili i šta još?“

„Reći ću vam, ali najpre da odigramo jednu igru.“

„Važi.“

„Veoma je laka. Pošto smo u avionu, a let je dug i više se nećemo nikada sresti, hajde da jedno drugome ispričamo potpunu istinu. O svemu.“

„Vi čak ni prezime nećete da mi kažete“, primetio sam.

Zasmejala se. „Istina. Ali to nam omogućuje da igramo po tim pravilima. Ako poznajemo jedno drugo, onda igra ne radi.“

„Dajte mi primer.“

„Važi. Mrzim džin. Naručila sam martini zato što ste ga vi pili i delovalo je prefinjeno.“

„Zaista?“, zapitao sam.

„Bez osuda“, rekla mi je. „Vaš red.“

„U redu.“ Malo sam razmislio, pa sam joj rekao: „Toliko volim džin da se ponekad brinem da sam alkoholičar. Kad bi bilo po mom, pio bih šest martinija svako veče.“

„To je početak“, primetila je. „Možda imate problem s pićem. Žena vas vara. A vi? Da li ste vi nekada prevarili nju?“

„Ne, nisam. Imam... kako je ono, beše, Džimi Karter rekao? Imam požudu u srcu, naravno. Na primer, već sam zamislio da spavam s vama.“

„Zar jeste?“ Izvila je obrve, delujući pomalo zgranuto.

„Potpuna istina, zar niste tako rekli?“, odvratio sam. „Nemojte biti iznenađeni. Većina muškaraca koje upoznate verovatno pomišlja odvratne stvari o vama u roku od pet minuta otkako se sretnete.“

„Zar je to zaista istina?“

„Jašta.“

„Koliko odvratne?“

„Stvarno ne želite da znate.“

„Možda i želim“, odgovorila mi je i pomerila se na sedištu ka meni. Otpio sam malo džina i tonika, a led mi je kucnuo u zube. „Zanimljivo je“, primetila je. „Jednostavno ne mogu